

Vešterija

SVET MODERNIH VEŠTICA

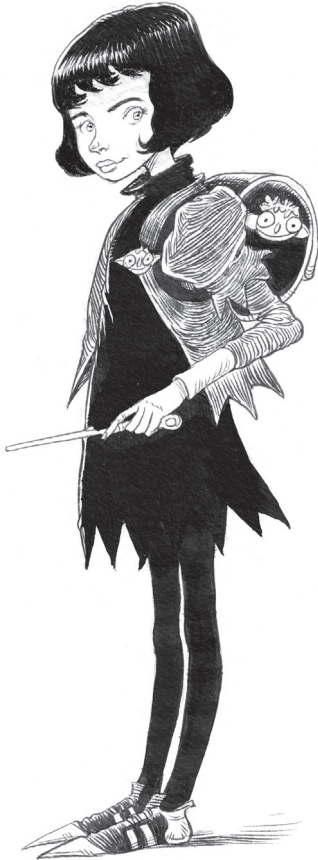
★
Ema
Fišel ★

★ ★
Prevela Sandra Nešović

★ ★ ★ ★
 Vulkančić

Beograd, 2018.

F'lo

Heti

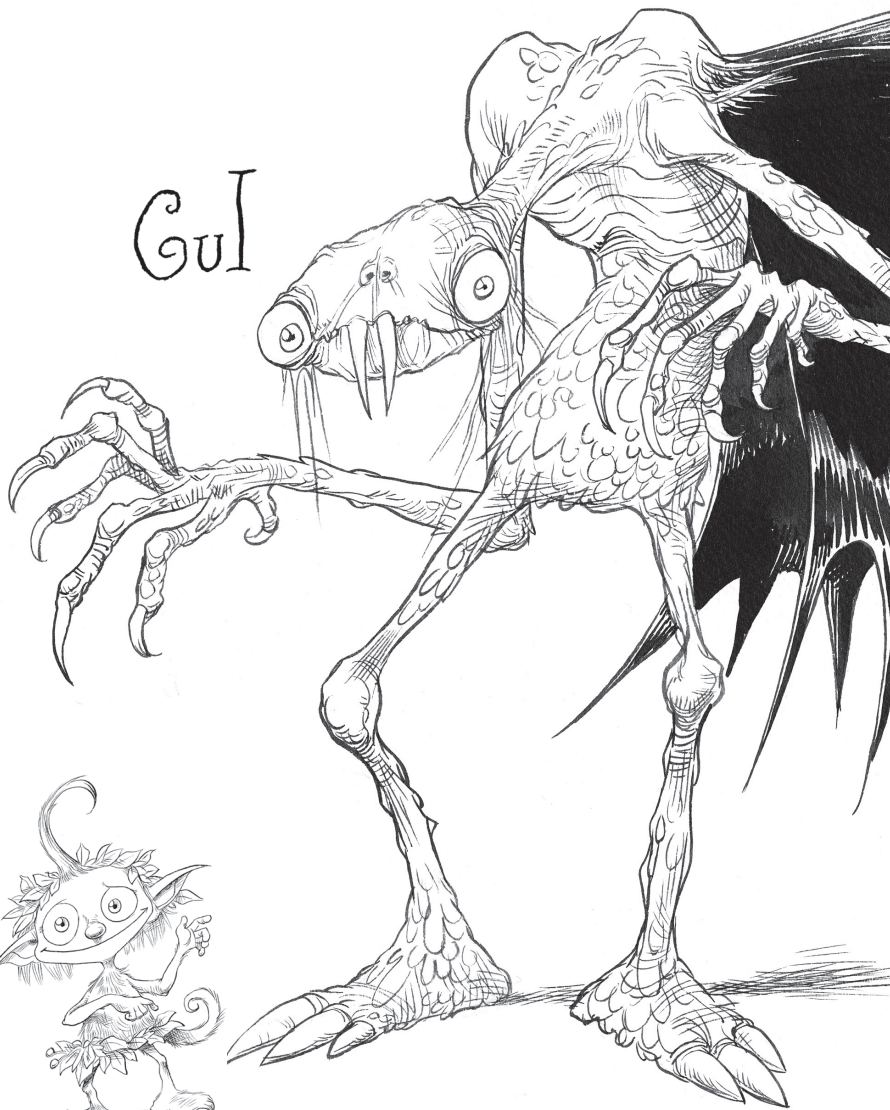
Baka

Mama

Gul

Išumskit
dovolak

OSMOGODIŠNJI
DIV

TROL

BELEŠKA ZA SVE MALE VEŠTICE I VEŠCE:

Moja baka ima osamdeset tri godine – a znate li šta ona koristi za izvođenje čarolija? Čarobni štapić. Pravi staromodni štapić.

Ma znam, znam. Ona je verovatno jedina veštica na čitavoj veštičjoj planeti – Vešteriji, koja se i dalje drži tih prevaziđenih običaja. To je jedna dugačka crna palica, a baka pritom mora njome da mahne i da izgovori magične reči – mnogo njih – kako bi štapić proradio. To njeno pomagalo znatno je veće i sporije od modernih čarobnih štapića. Ali baka ni po koju cenu ne želi da se odvoji od njega.

Mama joj je kupila najmoderniji čarobni štapić, najnovije napredne tehnologije – s malim tač-skrinom u boji limete i vrlo naprednom grafikom, zato što bakin vid nije tako dobar kao što je nekada bio. Ali baka

je samo podsmešljivo frknula i pretvorila ga u žabu.

Eto kakva je moja baka. Tvrdoglava, džan-grizava i prgava.

Uz to voli i da naređuje. Ona obožava da zapoveda. Upravo me je ona naterala da napišem ovu knjigu. Rekla je da bi trebalo da vam prenesem svoju priču jer sva deca na Vešteriji moraju da čuju za postojanje gulova.

I u pravu je. Svi vi vragolani treba da znate za gulove. Morate umeti da prepoznate znake na osnovu kojih se prepoznaju gulovi. Morate znati kako da postupite čim uočite i najmanji trag gula – i to brzo.

Dakle, evo je. Knjiga koju me je baka naterala da napišem. Knjiga o napadu gulova na Hagspit. Stranice ove knjige ispisala je mala veštica koja se zatekla na licu mesta i otpočетка bila usred tih dešavanja.

Pokušala sam da zvučim što verodostojnije. Trudila sam se da sve iznesem upravo onako kako se i zbililo. Nadam se da će vam ova moja knjiga biti korisna.

I zapamtite, veštičja deco – stalno budite na oprezu! U svakom trenutku ostanite oprezni.

Veoma oprezni...

Florens Skričet

PRVI DEO

Ja sam Florens Skričet – poznata kao Flo – i živim u Hagspitu, prestonici Južne Vešticije.

Moj dom se nalazi u Gornjem Hagspitu, blizu vrha Žalosne planine. To je prizemna kuća u pećin-skom stilu, široka, niska i svetla. I velika je, jer moja mama zarađuje mnogo novca.

Donedavno sam živela samo sa mamom i Heti, mojom sestrom. Ali jednog jutra sve se to prome-nilo...

To subotnje jutro počelo je baš kao i svake druge subote.

Ja sam bila u kuhinji, sama, gde sam na miru jela doručak, kad sam začula neku kuknjavu s drugog kraja kuće. To je značilo da se Heti probudila, jer Heti radi jedno te isto svakog bogovetnog jutra. Probudi se, pogleda svoj odraz u ogledalu – i počne da jadikuje.

Čula sam kako korača od svoje spavaće sobe, pa duž hodnika, a onda – bam! – kuhinjska vrata su se širom otvorila i Heti je uletela unutra. „Flo, mrzim svoj nos!“, zapomagala je. „Suviše je mali! I tako pravilan, nema čak nijednu kvržicu! Naprosto nije dovoljno veštičji!“

Zatim se popela na jednu od barskih stolica, na kojima obično doručujemo, a dim je počeo da joj izbija iz ušiju, kao što to uvek biva kad je uznemirena.

Oh! Taj njen nos...

Heti je nedavno završila svoje osnovno veštičje obrazovanje i uskoro će napuniti šesnaest godina. Zna li šta je poželela za rođendan?

Napitak za korektivnu operaciju nosa!

Morala sam nešto da odgovorim, pa sam to i učinila. Zato što stvarno volim svoju sestru – pa dobro, uglavnom – iako ona ume da bude tako površna.

„Heti“, umešala sam se. „Ostalo je još svega devetdeset pet šumskih đavolaka na celoj Vešteriji – a o čemu ti brineš? O nosu!“

Heti me je ignorisala, baš kao što to inače čini kada pričam o šumskim đavolcima. Jednostavno me

je šćepala za ruku. „Flo, šta ja tu mogu?“, žalila se. „Ja ama baš nikada neću pronaći dečka. Ne s ovakvim nosem!“

Upravo tada mama je ušla u kuhinju, držeći metlu pod rukom.

E sad, možda će mama reći nešto saosećajno. Nešto kao: „Ne brini, Heti, veštičji nosevi postoje u bezbroj oblika i veličina.“ Ili: „Ti još uvek rasteš, Heti. Ima još dosta vremena da na tvom nosu izbiju divne velike kvрге.“ Ili čak: „Heti, pristojan mladi veštac neće mariti za tvoj nos, već će mu biti važan tvoj karakter.“

Ali ja nemam takvu mamu. Moja mama je sklonija saosećanju.

„Dušo“, rekla je mama. „Pronašla sam savršen nos za tebe.“ Onda je mahnula nedeljnim časopisom *Hokus-pokus* tačno ispred Hetinog lica.

Hokus-pokus. Nedeljni magazin – i to najprodavniji, iako nemam pojma zbog čega. U njemu uopšte nema nikakvih važnih vesti. Sve se svodi na tračeve, skandale i slike čuvenih veštervizijskih lica na godišnjem odmoru, s docrtanim strelicama koje ukazuju na njihove „pihtijaste“ nedostatke.

Žao mi je što to moram da priznam, ali moja majka je vladarka tog carstva.

Sada se mama naginjala nad Heti i pokazivala joj fotografiju neke napućene veštice, koja je nosila neverovatno usku odeću – vrlo kratku – sa mnogo

odsečenih delića, a koja je pozirala na zelenom tepihu. „Zoi Šrik“, pisalo je ispod. „Zvezda *Predosećanja*.“

Bacila sam kratak pogled. Ko god bila ta Zoi Šrik, zaista je imala upadljivo veštičji nos, dugačak i oštar, s tri koštana ispupčenja.

Onda je mama potapšala Heti po glavi. „Nećeš morati da čekaš još dugo“, kazala je nežnim glasom, zato što – mada sam sigurna da to već znate – nije zakonito ići na operaciju nosa pre navršene šesnaeste godine života. „A onda ćemo srediti taj tvoj jadni mali nosić.“

Eto, to je vrhunac majčinstva do kog je moja mama uspeła da dosegne.

Ubrzo nakon toga mama je isterala Heti iz kuhinje kako bi se spremila. Planirale su da odu u kupovinu vešternošnje za mlade veštice, jer je Hetina školska matura bila za nedelju dana – što znači da se, kada ne kuka zbog nosa, Heti žali da nema šta da obuče za maturu.

Mislim da postoji i neki mladi veštac koji joj se dopada, a koji će takođe biti tamo...

Neka mu je sa srećom, to je sve što ja mogu da kažem.

Naša kuhinja proteže se duž čitave jedne strane mog doma. Ima zakrivljene zidove, sa zakrivljenim vratima. Jedan zid je sav u prozorima, od poda do

plafona, sa predivnim pogledom na okolne pejzaže. Sedeći za kuhinjskim stolom – a upravo sam se tu nalazila – mogla sam da vidim celo naše dvorište, pa i preko njega, niz planinu, sve do Hagspitske luke, daleko, daleko dole.

Tog dana sam mogla da vidim još nešto.

Nešto što je isprva izgledalo kao mala crna ptica, koja je krivudala i ševrdala duž Nebeskog puta 121, uspinjući se uz Žalosnu planinu.

Međutim, što se ova tačkica više približavala i rasla, postajalo mi je sve jasnije da nije reč o ptici. Bila je to veštica. Matora veštica. Jahala je na metli, na onoj pravoj staromodnoj metli...

Stara veštica odevena u dugu odoru, crnu kao noć, nalik onim likovima iz mog udžbenika veštičje istorije...

Stara veštica koja je na glavi nosila veliki šiljati šešir sa zvezdama...

To nije mogla da bude nijedna druga veštica.

To je bila moja baka.

Baka i njena metla doteturale su se preko bašte, pa sam požurila da otvorim stražnja vrata da baka uleti unutra. Tresnula je metlom o pod – tako se baka uvek prizemljuje – i lagano sjahala s nje.

„Zdravo, Flo!“, pozdravila me je, a zatim mi poklonila i jedan dug cmoktavi poljubac.

U tom trenutku su stvari počele da stižu za bakom. Stvari su nasrtale kroz stražnja vrata i obrušavale se na pod – gomile i gomile njih.

Pretrpane stare vreće, okrnjeni lonci i kazani, veliki sanduk nabijen mnoštvom priručnika za bajanje i čitav komplet kotlova – najmanje pet – koji su svi bili smešteni jedan u drugi, od najmanjeg do najvećeg.

Ma znam, i sama znam. Niko više ne koristi kotlove. Ali probajte to da kažete mojoj baki. Sva ta buka i lom naveli su mamu da dojuri natrag u kujnu kako bi videla odakle potiče tolika galama. Bacila je pogled na baku, pa još jedan na pozamašnu gomilu bakinih stvari nagomilanih na podu nasred kuhinje – a lice joj se u tom trenutku izobličilo od zaprepašćenja.

„Majko“, pozdravila ju je mama jedva čujnim glasom, uhvativši se čvrsto za kuhinjsku ploču kako u šoku ne bi izgubila ravnotežu. „Jesi li nam ti to došla u posetu?“

„Ne baš, Kristabel“, odgovorila joj je baka, uputivši mami pomalo vragolasti pogled.

Pogodite! Baka je postala beskućnica – i to svojom sopstvenom greškom.

Baka je, inače, živela na drugom kraju Hagspitske luke, u stanu u omanjem bloku zgrada, uz još mnogo starih veštica, s negovateljima koji na njih paze dvadeset četiri sata dnevno. Tu je provela poslednjih pet godina.

Ali više nije tamo živela.

Baka je bila izbačena.

Mama je pozvala njenog negovatelja da bi saznala šta se zapravo desilo – a čak sam i ja mogla da čujem iz maminog čavrljala kako on viče i žali se na baku. Dodao je da nema šanse da je prihvate nazad. Nikada više.

Razlog je taj što je negovatelj imao nevolja s mladim vešteroditeljima iz obližnjeg bloka, koji su stajali u redovima da bi mu izložili prigovore i žalbe na baku. Tvrđili su da ona vešterdecima izaziva košmare. Žalili su se da se, upravo zbog nje, vešterdecima bude vrišteći i strahujući. Odbijaju posle da izađu iz kuće. Neće ni u školu da idu. I sve to zbog moje bake.

Ispostavilo se da je baka redovno stajala ispred lokalnih škola i igrališta i delila vešterdecima letke.

O gulovima.

Da. O gulovima!

Na naslovnoj strani tog bakinog mini-priručnika nalazio se crtež gula, baš opakog izgleda, koji balavi i ceri se. Pored toga, na knjižici je krupnim slovima pisalo:

VEŠTERDEC!

OPREZ!

OPASNOST OD NAPADA GULOVA!

Počela sam da prelistavam ta uputstva. Stekla sam uvid u bakine ključne informacije o gulovima – dijagram njihovih zuba, sa sve strelicom koja ukazuje na njihove kobne očnjake. Zatim su sledili postupni saveti o odbrambenim potezima koje treba primeniti u slučaju napada gulova. Pa hijerarhijski poredak: gulovi na vrhu, goblini na dnu. A uz sve to i mapa